

Izhaja trikrat na teden v šestih izdanih, in sicer: vsak torek, četrtek in sobota, zjutranje izdanje opoldne, večerno izdanje pa ob 3. uri popoldne, in stane v uredniških izrednih prilogami ter s „Kazipotom“ ob novem letu vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto . . . . . 13 K 20 h, ali gl. 6:60
pol leta . . . . . 6 . 60 . . . . . 3:30
četrť leta . . . . . 3 . 40 . . . . . 1:70
Posamične številke stanejo 10 vin.

Naročnino sprejema upravištvo v Gosposki ulici št. 11 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez doposlane naročnine se ne oziramo.

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od „Soče“ vsak petek in stane vse leto 3 K 20 h ali gl. 1:60.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Šolski ulici in Jellersitz v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

SOČA

(Večerno izdanje.)

Uredništvo
se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadstr. Z urednikom je mogoče govoriti vsaki dan od 8. do 12. dopoldne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravištvo se nahaja v Gosposki ulici št. 11.

Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu. Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravištvu.

Oglasi in postanice

se računajo po petit-vrstah, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje črke po prostoru.

Naročnino in oglase je plačati loco Gorica.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razen „Soče“ in „Primorca“ se „Slovensko knjižnico“, katere izhaja mesečno v snopiščih obsežnih 5 do 6 pol ter stane vsakoletno 1 gl. 80 kr. — Oglasi v „Slov. knjižnici“ se računajo po 20 kr. petit-vrstica.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

Bog in narod!

„Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. Iv. Meljavec) tiska in zal.

V volilni boj!

Dasi imamo še lep čas do dnij volitev, vendar že vse giblje in dela za nje. V celem slovenskem delu dežele je opazovati nenavadno živahno volilno gibanje, zlasti še, odkar so klerikanci z vso silo posegli v volilno borbo ter nimajo drugega pred očmi nego edino le volitve, pa bodisi v cerkvi, v farovžu, na cesti, po hišah, na shodih.

V zadnjem času so začeli prirejati shode. Prvotno so le pikali po svojih listih, pošiljali razgrajace na naše shode, slednjic, ko so le uvideli, da ne preneha naša narodno-napredna stranka s prirejanjem javnih shodov ter se ljudstvo vedno bolj in bolj nagiba na napredno stran, so se zatekli v senco bajonetov, po cerkvah pa so propovedovali proti naprednjakom ter jih slikali kot krivoverce, katere treba, če ni drugače, s polenom izgnati po receptu biljenskega kurata Rojca. — Vse je začelo gihati polagoma: klerikanci, prvotno sami, potem si je poiskal dr. Gregorčič v svojem viteštvu pomoči pri svojem starem zavezniku dr. Pajerju, in vlada je začela posegati vmes ter staviti zapreke narodno-napredni stranki pri prirejanju javnih shodov. Prosta, odkrita beseda, katera bi segla v srce našega ljudstva ter isto ogrela za pravi napredek, ne sme na dan, vlada tega ne pusti, da tim lože klerikanci ribarijo v motni vodi, ter farbajo ljudi po svojih časnikih, cerkvah, in v slednjem času po shodih, katere so začeli prirejati po Kobariškem. Na gore so se vrgli z vso svojo silo in na vsak način jih hočejo politični misijonarji ali kobariški Ciril in zbesneli borjanski Sedej odtujiti nar: ter priklopiti farovski verigi. —

Klerikanci na sploh se počutijo sedaj prav dobro, ker jih ščiti dr. Pajer in vlada, ker vedo, da Lahi bodo zadovoljni, ako pošljejo goriški Slovenci v deželni zbor deset „troto“ pod vodstvom viteza don Antonia Gregorciga, in ker čutijo, da imajo prosto roko ter govore in delajo, kar hočejo, dočim se vežejo roke narodno-napredni stranki. Zlasti se zanašajo na cerkve, v katerih se bo do konca volitev profanovala naša sveta vera ter izrabljala v grde politične namene. Tako imajo zasnovano varnost na vse strani: Hrbet je krit od vlade in dr. Pajerja, Lahi so zado-

voljni, z jezikom pa bodo sleparili naše ubogo ljudstvo, da bo strah in groza.

Da se pa ta volilna borba od klerikalne strani s pomočjo vseh navedenih činiteljev spopolni, je primarsirala na dan tudi stara, plesnjiva „Sloga“. V nedeljo je razvil njeno zarjavelo bandero pri Sv. Luciji na mostu, čujte in strmite! kdo? — Ernest Klavžar, tisti majhen človeček, ali velik intrigant, klop na našem narodnem telesu, bitje, katero bi se moralo skriti in biti veselo, da živi v pozabljivosti, ker se je na tako čudovit način rešilo iz deželne hiše, to bitje je poslal klerikalni general vitez Antonio v boj za „Slogo“. Kaj pa je današnji dan „Sloga“? „Sloga“ je današnji dan nekako politično društvo goriških politikujočih duhovnikov in njihovih podrepnikov, drugega nič. Vsa velikanska večina naših veljakov in našega ljudstva stoji daleč proč od „Sloge“, stoji pod praporom narodno-napredne stranke, „Sloga“ današnji dan nima nikake pravice, govoriti v imenu goriških Slovencev, kajti politikujoči nunci in general vitez Antonio se niso: goriški Slovenci! — Taka „Sloga“ torej je začela strahiti po deželi ter s tem popolnila klerikalno volilno borbo tako, da sedaj giblje in dela ves klerikalni in vladni aparat za deželnozborske volitve proti narodno-napredni stranki.

Sedaj vidimo celo armado pred sabo. Kaj naj storimo? Ali naj se mar zbojimo žegnanih pestij, grozenj iz laznjivih, čeprav žegnanih ust, ali naj se mar vstrašimo svetlih bajonetov, in ali naj končno mar uklonimo tilnik pred „Slogo“, da nas bo dr. Gregorčič s svojo furiansko težo tiščal k tlom? O, nič takega ne storimo, marveč stopimo v volilni boj s svojim poštenim orožjem. Program narodno-napredne stranke je čist kakor kristal, naši nameni so pošteni in naše orožje je neomadeževano. Zato pa se tudi spušta naša stranka z mirno in čisto vestjo v volilni boj ter se ga ne straši, pa naj razvnamejo duhove laznjivi preroki tudi do skrajne sile.

Z resnico, z odkrito govorjeno besedo, s poštenim nastopanjem in delovanjem si priborimo naše ljudstvo, katero se mora odtegniti uplivu farovških laznikov. Nič nas ne straši, naj bo sovražnik še tako močan in upliven, mi korakamo krepko naprej, in ko-

rakamo po poti, po kateri pridemo do zmage.

Zadnji čas je, da se začne tudi resnično delati na to, da se otrese goriški Slovence laškega jerobstva pod zvezo Gregorčič-Pajerjevo, skrajni čas je, da se začnemo boriti zato, da bomo tudi kaj veljali v deželnem zboru, da naši poslanci ne bodo le kimavci, ki sprejemajo hvaležno vsak darček, kateri jim baš pahnejo Lahi z bogato obložene deželne mize. Konec mora biti enkrat slovenskega hlapčevstva nasproti laški obsežnosti, konec absolutističnega gospodarstva dr. Pajerja, tega človeka, ki je goriškim Slovencem že neizmerno škodoval, ali se ga kljub temu trdno drži dr. Gregorčič, iz strahu, da ne bi izgubil svojih mandatov — krivdo za svoje narodne grehe pa zvraca na naprednjake. Zato pa, rodoljubi in ti zavedno naše ljudstvo, v volilni boj brez strahu! Vsak naš somišljenik mora stati na svojem mestu, vsak mora delovati po svojih močeh, da se uresničijo naša prizadevanja. Blizu je deželnozborske volitve so velevažne, ker tu se ima odločiti: ali bomo za vedno hlapčevali Lahu in politikujočemu nuncu, ali pa se otresemo teh verig ter začnemo delati za resničen napredek, da pridemo kedaj do tiste veljave, katera nam pritiče v deželi.

Rodoljubi, somišljeniki, na dan, neustrašeno v volilni boj pod zastavo narodno-napredne stranke po zlatem geslu nezabnega nam Lavriča:

Vse za omiko, svobodo in napredek!
Bog in narod!

Dopisi.

S Pečin, dne 13. oktobra. — (O shodih na Pečinah vodgovor „Prismojencu“ radi priobčenega članiča: „Dva shoda na Pečinah“ v št. 41.) — Hudo je dregnulo naše klerikalne pobožnjake-hinavce v mozeg in kri, da se jim ni posrečilo preprečiti prihoda g. dr. Tume med nas. Veseli so že bili, ko se je izvedelo, da je c. kr. okr. glavarstvo prepovedalo javen shod, a zopet so bili presenečeni, ko so videli, da naprave se le nadaljujejo. Kaj torej začeti, da se ljudstvo, ki je bilo pri zadnji državno-

zborski volitvi speljano v klerikalen tabor, odtegne shodu narodno-napredne stranke, da isto ne zvé resnice. Začele so torej dirjati okoli razne klerikalne „figure“, na povelje svojih „črnuordečih“ komandantov, razdajali vabilca in vabili ustno za „contro-shod“ naprednjakom. Delali so z vseni možnimi močmi vsi farški skledo- in petolizniki ter jim je bil haje prišel tudi sam peklenšček v kačji podobi*) na pomoč, a vse ni pomagalo nič, čeprav so tudi obljubovali, da se bo pilo zganje, vino, pivo, in kava vse zastonj — po klerikalni zvijaci, ljudstvo je pa vendar le platevalo, zlobnoli so bili z vsem naporom vendar komaj številce 60 mož ter jih gnali kakor gonijo „Vratarji“ teleta, na zborovanje na Brdo recte: „Goro krvavih glav“. Tam jim je naš „Mili“ ječjal, kakor zna le on, nekaj o brezverstvu g. dr. Tume in pristavev nar.-napredne stranke in enakoga klobasarenja več; prisopihal je bil pa tudi g. Kocjančič iz Roč ter je mogočno in zavestno igral vlogo pravcatoga obrekovalca gosp. dr. Tume, čeprav on vé, da se dela g. dr. Tuništem v nebo vpijoča krivica, a govoril je vsejedno, ker je hipoma spoznal, s kakšnim ljudstvom ima opraviti, z ljudstvom, ki malo ali pa nič ne čita, če pa kdo kaj čita, čita „Prismojencu“ in „Gorico“, katera lista naš katoliški „hujskač“ na vso moč kot pravo sveto pismo priporočajo in vsiljujejo; sploh bili so pa po veliki večini analfabeti, kojih omika se vedno razodeva po glasnem: „juhu!“ in živinskem tuljenju. Dokazali so tudi isti dan vrhunec svoje omike in katoličanstva, da so svoj shodek omadeževali s krvjo svojih bližnjih, za kar se bodo morali zagovarjati pred sodiščem. In vendar so zavedni, kaj ne, g. Milko „nazadnjaški“?!

Jezi Vas, „nunci“, jezi, da na shodu nar.-napredne stranke tukaj je vladala najlepša sloznost, prijateljstvo in ljubezen, kar so morali priznati še c. kr. orožniki. Jezi Vas dalje pa še najhujše to, da niste mogli zva-biliti niti enega inteligentnega moža na shodek, kojega ste iz strasti Vaše katoliške hinavštine naprednjakom „contro“ priredili. Na shodu naše stranke so bili vsi inteligentnejši možje

*) Ravno pred shodom namreč je bila prilezla prav velika kača (gož) v takajšnji farovž, in tako je nastala umestna govorica o peklenščeku. Opazka dopisnika.

Quo vadis?

Roman.

Poljski spisal Henrik Sienkiewicz. — Poslovenil Podravski.

(Dalje.)

»Naš Bog je... Bog usmiljenja,« ponovi apostol. »Ako bi stopil k morju ter jel metati vanj kamenje, ali bi mar mogel napolniti njega globočino? Jaz pa ti pravim, da usmiljenje Kristusovo je kakor morje in da grehi in krivde človeške tonejo v njem kakor kamenje v brezdnu. Da, pravim ti, da je ono kot nebo, ki pokriva gore, doline in morja, ker je povsod ter nima ni konca niti kraja. Ti si trpel pri Glaukovem steburu in Kristus je videl tvoje trpljenje. Ti si dojal, ne zmeneč se za to, kaj te doleti jutri: »On je požigalec!« In Kristus si je zapomnil tvoje besede, ker je preminila tvoja zloba in laž in v tvojem srcu ostala samo žalost... Pojdi za menoj ter čuj, kaj ti povem: tudi jaz sem sovražil in proganjal Njegove služabnike. Tudi jaz niser veroval vanj, dokler se mi ni prikazal in me pozval, naj vanj verujem. In odslej ga ljubim. Ti si izgovorjal mukam Njegove učence, toda On ti hoče odpustiti in te rešiti.«

Prsi nesrečneža pretrese grozno ječanje, od katerega se mu je kar razdirala duša. Toda Pavel ga je objel, podprl ter odpeljal, kakor vojak odpelje jetnika. Čez nekaj časa spregovorí znovi:

»Pojdi z menoj in jaz te popeljem k Njemu. Čemu bi bil sicer prišel k tebi? Toda On mi je zapovedal,

zbirati človeške duše v imenu ljubezni, — torej samo izpolnujem Njegovo voljo. Ti misliš, da si proklet, jaz pa ti pravim, veruj vanj, pa te čaka rešitev. Ti misliš, da te On sovraži, toda jaz ti ponavljam, da te ljubi. Pogledj mene! Dokler nisem imel Njega, nisem imel ničesar razun srda, ki je bival v mojem srcu, ali sedaj mi Njegova ljubezen nadomešča očeta in mater, bogastvo in gospodstvo. Samo v Njem jedinem je tolažba, On jedini pomiri tvojo tugo, ozre se na tvojo revščino, odvrne od tebe tvoj strah ter te pripelje k Sebi.«

Tako govoreč, ga pripelje do vodometja, čegar srebrni curek vode se je že v daljavi lesketal v mesečni svetlobi. Naokrog je bilo tiho in prazno, kajti sužnji so bili že odstranili nedogorele stebre in sežgana trupla.

Kilon se zgrudi jokaje na kolena, si pokrije lice z rokami ter ostane tako nepremičen. Pavel pa dvigne oči k zvezdam ter jame moliti:

»Gospod, pogledj na tega nesrečneža, na njegovo žalost, na solze in muke! Gospod usmiljenja, ki si preli svoj kri za naše grehe, radi Tvoje muke in smrti, radi Tvojega vstajenja... odpusti mi!«

Na to umolkne, vsekako pa še nadalje gleda k zvezdam ter moli.

Med tem se pri njegovih nogah začuje bolešno ječanje:

»Kristus!... Kristus!... Odpusti mi!...«

mrtvo, ali iz kamena izklesano lice. Minila je ura za uro; iz velikih kurnikov, obešenih v Domicijevih vrtovih, se je začelo petje petelina, on pa je še zmerom klečal, podoben nadgrobnemu kipu. Konečno se zgane, vstane ter obrnivši se k apostolu, vpraša:

»Kaj naj učinim pred svojo smrtjo, gospod?«

Tudi Pavel se zdrami iz zamišljenosti v to neizmerno moč, kateri se ni mogel vpreti niti tak duh, kakor je bil Grkov, ter odgovori:

»Zaupaj in pričaj resnico!«

Na to odideta skupaj. Pri vrtnih vratih apostol še enkrat blagoslovi starca ter se razideta. Tako je hotel sam Kilon, sluteč že naprej preganjanje cesarja in Tigelina radi tega, kar se je bilo dogodilo na vrtu.

In ni se motil. Vrnivši se domu, najde svojo hišo že obkoljeno od pretorijancev, ki ga zgrabijo in pod Scevinovim vodstvom odpeljejo na Palatinu.

»Doprinesel si zločin razžaljenja veličanstva,« mu rekó »in kazen te ne mine. Toda ako jutri izročeš v amfiteatru, da si bil pijan in nor in da so požar vzročili kristijanje, pa boš samo bičan in prognan.«

»Ne morem, gospod,« odvrne Kilon potihoma. Tigelin stopi k njemu s počasnimi koraki ter ga vpraša z zamolklim, toda strašnim glasom:

»Kako da ne moreš, grški pes? Mar nisi bil pijan in mar ne veš, kaj te čaka? Pogledj senkaj!«

Po teh besedah pokaže v kót atrija, v katerem so poleg lesene klopi v mraku nepremično stali štirje sužnji z vrvmi in kleščami v rokah. A Kilon odvrne:

»Ne morem, gospod!«

vseh bližnjih občin; bila sta dva župana, stirije podžupani in mnogo obč. starasin in več gg. učiteljev ter vse zavednejše ljudstvo tukajšne planote, kojih število je presegalo 250 vsejedno, čeprav ste Vi nastavili past na Brdi, kjer mimo so se bali naši pristasi na Ponikvah hoditi, kojih je tam ogromna večina, ter so iz previdnosti raje doma ostali. Sramota za hišo, kjer si ljudje bojé mimo hoditi!

Da se je shod za našo stranko tako častno in dostojno sponesel kljub klerikalnim spletkam, ni Vam prav, zato ste priobčili dopis v „Prismojencu“, poln priimkov na naše prvake in zbadljivk na udeležnike, ter čislate kot občespotovanega onega, kateri Vam je prostor za Vašo hinavsko nakano prepustil kljub temu, da dotični ni bil se nikoli prej udan duhovnikom ter se je že le premnogokrat prav pobalinsko z grdo kletvijo in ostudnimi priimki nad njimi znašal. Ni dolgo temu, ko se je sam njegov najbližji sorodnik zgražal nad početjem tega toli hvalisanega moža rekoč: „Raje bi bil zgubil 100 goldinarjev, kakor da sem bil v družbi z njim“. Sedaj pa je obče spoštovan, ko gre z Vami edino radi sovraštva do vaščanov proti svojemu prepričanju. Če pa ima on tako slab razum, da ne uvidi razmer in potreb naše občine, potem mu svobodno in Vam dober tek!

Fikate, da smo se pekali cel teden s pripravami za shod in da ni imel naš „general“, kakor ga Vi nazivljete, prostora, da smo se morali zadovoljiti z nekimi živinskimi poslopjem. Da, da, trudili smo se le dva dni, a premalo smo se, ker ne bilo bi nam žal prav nič, če smo se bili tudi cel teden, kajti g. dr. Tuma je vreden večjega spoštovanja kakor kak kaplanče in ponosni smo, da smo pristasi nar.-napredne stranke. Žal pa nam je še danes, da smo se pekali s pripravami za Vaš prihod, pričakovali smo pač od Vas v narodnem napredku več, a varali smo se, zato pa nam tudi ne bo prav nič žal, akc poberete šila in kopita; nismo mi zavoljo Vas tukaj, ampak Vi zavoljo nas. Da pa nismo imeli toliko strankarskih prepričanj in sovraštva v občini, odkar ista obstoji, kakoršno je nastalo za časa Vašega bivanja med nami, mi bodo pač pritrdili vsi tukajšni starejši prebivalci. Kar se tiče prostora, povemo Vam, da prostor za to ima naš „general“ večji kot vsi Vaši pristasi, a ko je bil nam javen shod prepovedan, smo sumili, da to so gotovo pravzročili klerikalni hujskači, zato smo kar vsi sklenili: zaupen shod naj se vrši na pragu Čeha in hajd mlatiti ponoči, pa smo priredili prostor tam, kjer je bil Vam najbližji, da ste imel priliko gledati naše nevstrašljive in nevpogljive obraze, s kojimi Vi ne opravite ničesar, če nas še bolj odlikujete z raznimi naslovi. Eto resnica, če je Vam ljuba ali ne, vsejedno!

Tudi se zaganjajo klerikalni „plavšarji“ v naša dekleta-pevke in druge ženske, ki so bile šle na shod zato, da so spoznale in videle našega prvoboritelja g. dr. Tuma, katerega so tudi pazljivo poslušale, ter se trdno prepričale, da klerikalci grdo lažejo in grešno obrekujejo tega gospoda. Torej le počasu, vi pobožni „Lojzki“, tudi pri ženskah gineva vero v Vaše natolčevanje, ki je postalo ostudnejše od satana!

Ne morejo pustiti na miru pa tudi našega vrliga in mirnega gosp. župana. Očitajo mu, ker drugega ne morejo, da je počasen pa vendar „napreden“. Oj, ti grdi „svetohlični“! Kdor noče plesati po vašem taktu, naj bode še tako vzornega in poštenega zadržanja, lotite se ga in nima pred vami miru. Kaj bi vi počeli s človekom, ako bi se obnašal tako, kakor se obnašajo nekateri „žegnanci“? Ako bi imeli še pravico inkvizicije, na gromadi bi jih žgali, nas pa bi zribali, ker se nečemo podvreči komandi vaše vladateljnosti.

Ne hono se pa ne! Mi ostanemo zvesti pristasi nar.-napredne stranke, vi pa slepite in zapeljajte, kogar še morete, že pride dan obračuna!!

Malo, malo je še tukaj povedano, pa vendar naj sedaj zadostuje; ako boste še izživljali, pa dobite še!

Iz Srednjega. — V neki izdaji „Novice“ se naš g. nunc izpodtika na Pušnarje, posebno pa na Franciško Leban — in pere prizor svoje sestre na Livku s srednjiskim blatom. G. nunc! kaj so Vam Pušnarji takšen trn v peti, da se vedno izbadate na nje? Mar zato, ker se Vam ne pustijo voditi za nos, kakor oni podrepci, ki so šli z Vami na Matajur? Kaj pravite, da boste dali 100 kron nagrade onemu, ki potrdi resnico, kar je „Soča“ pisala o Vašji sestri z Livka? Ha,

ha! — Ali bi ne bilo bolje, da bi jih dali svoji ze omoženi sestri? Jej je li mari zadosti onih par vrec krompirja, katere je udobila za svojo doto?

Tiste priče, katere so se Vam dopis podpisale, gotovo niso vedele, zakaj se podpisujejo; ker mi imamo že od tistih prič besedo, ki potrjuje, da je vse istina, kar je „Soča“ pisala.

No, kje je pa bil „Cajnak“, da ni prišel v poštev?? Mogoče ga je vinska kapljica spravila tako, kakor oni dan v Ročinju, ko je veliko več irpel, da je zelodec izpraznil nego ga napolnil. — Kaj pa, ti „debelooka“, trosiš, po časopisih, da se Franciška Leban predstavlja za „farsko kuharico“ najnižjo službo, katero se more misliti? Oh tega pa že ne! Ti je morda čast, ker si nekje, že veš, služila? Najbrže ne, zatorej tudi Franciška Leban se ne bode predstavljala k „farskim kuharicam“, ampak le h kmetskim, dekletom, ker imajo vselej večjo čast, kakor „farske“. Zatorej, vsi, ki jo poznamo, potrdimo, da se je „debelooka“ le zlagala, kar je v „Norici“ pisala. In zato pa je dolžna pod smrtnim grehom, laž preklicati, ako ni tako, da se sme na klerikalni podlagi tudi lagati in čast odvzemati.

Torej bodedo videli, kaj je vse dovoljeno na klerikalni podlagi. Na svidenje!

Iz Ajdovščine. — (Naš „fantovski župan“ in njegova nadepolna mladina.) Slavno znani ajdovski krokarji so se razšli ter postali najsolidnejši možje in družinski očetje; na njih mesto smo stopili ajdovski fantje, kojim bolj ugaja petje nego krokanje. Na čelu nam stoji gospod Vekoslav Lokar, ki je daleč okoli znan kot „fantovski župan“.

S ponosom smemo reči, da ni shoda ali veselice v naši okolici, kojega bi ne oživljali s svojo živahnostjo. Naš „fantovski župan“, gospod Vekoslav Lokar, nas imenitno vodi in njegova prva svetovalec, vrla jurista, prinašala življenje in zabavo, kjerkoli nastopita. Naš „fantovski župan“ je na nju posebno ponosen. Njiju prihodi z vseučilišča na dom in odhodi od doma so važni dogodki za naš fantovski krog. Dne 3. t. m. je nas povabil naš vrli „fantovski župan“ v svoj hram na odhodnico naših vrlih juristov, gg. Antona Šaple in Henrika Perneta.

Gostoljubnost in dober humor našega prvaka, izborna kapljica, lepi in ginljivi govori, in slednjč slovo z odpuščajočima, vse to ostane nam v najboljšem spominu. Gospodu V. Lokarju smo prav hvaležni za tako lep večer, našima vrlima juristoma pa srčno želimo dobro srečo pri izpitih in srečno vrnitev v naš fantovski krog, ki ju težko pričakuje in z veseljem sprejme.

Iz Vrtojbe. — Naš klerikalni očka župan je na katoliški podlagi tudi prodajalec žganja na drobno, kar se redkokje več nahaja, ter prodaja ta strup tako tenkovestno samo potrebnim, in le določeno množino (!), da se je pretečeno zimo neka beračica za izprošene novce tako opijanila, da so ji šle slinice iz ust in je isti večer umrla v svojem hlevu. To pa ni zadostalo, da bi spregledal; še zdaj v nedeljo je nekega mladeniča tako vpijanil, in to med sv. mašo, da je skoro poginil revež. Kakor kaže, je naš župan tako pobožen, da za „ta ljubi denar“ je pripravljen prodati tudi svojega soseda, sv. Jožefa, cerkvenega patrona, ki je prav poleg njega.

Tudi policijski red mu ne ugaja zelo, čeravno ga je dal obesiti po vseh krčmah s svojim matčjim podpisom. — Vkljub temu on ne vé ure, kedaj zapreti krčmo, komu dati pijače itd., da je že nekterekekrat dobil grajo od zgoraj.

To pa vse nič ne dé, on je najboljši kristijan (kajpada!), in gospodje nunci bodo pri bližajočih se dež. volitvah z njim roko v roki vpili na nas, da moramo njih voliti, ker le oni so dobri kristijani. Ali vrag vzemi že take rahločutne kristijane ter zraven še njih kolovodjo po vrhu za nameček!

Iz Bilj. — V nedeljo so naznanjali lepaki po mestu in okolici, da priredi „Kmetijsko bralno društvo“ v Biljah veselico z razvitjem nove zastave v proslavo desetletnice društvenega obstoja. Lep domač praznik bo to, smo si mislili, ter nestržno pričakovali začetka, da bodedo videli, kako se je odbor potrudil poslušalcem in gledalcem vcepiti v srce neizbrisen spomin — na dan razvitja zastave. Videli smo že tu in tam razvitja zastav in spomin na take slavnosti nas je navduševal toliko bolj za tako slavnost v naši občini.

V dvorani g. Solarja so se zbrali domačini in gostje iz bližnjih občin, tudi nekatere Goričane se je opazilo. Mimogrede bodi povedano, da je bil navzoč tudi preč. g. kurat R o j e c. Ko je zaigrala vojska godba par komadov, se je slišal zvonec, ki je naznanjal, da se prične 1. točka vsporeda: „Pozdrav in govor — na to razvitje zastave“. Zagrinjalo se vzdigne, pred seboj vidimo v krogu postavljene pevce, spredaj g. župana, ob njegovi strani 19-letnega pevovodjo. G. župan — to je tisti, katerega je brcnil kurat iz prodajalnice konsum. društva — „je prijel za besedo“ ter nam povedal, da društvo obstoji 10 let, da so bili udje, ki so društvo zapuščali, ter taki, ki so k društvu pristopali, tako da društvo obstoji še danes. Hotel je še nekaj povedati, ali ni šlo, ker se je bil slabo naučil svoj govor. Ali znal si je pa pomagati naš slavn župan. Vzel je kar tebi ni meni nič spisan govor iz žepa ter čiči — pa kako! — dalje in dalje do konca, ki se je glasil: Vse za vero, dom, cesarja! Na to se je pričelo z drugo točko in tako dalje do konca.

O petju ne bom zgubil mnogo besedij, ker je že župan v svojem „govoru“ povedal „da ni treba zameriti, ako bodo slabo peli, ker je zbor se mlad (dasiravno je že večkrat nastopil) in ima tudi se mladega neizkušenega pevovodjo.“ Gospodu mlademu pevovodji bi svetovali, da v prihodnje ni treba taktirati, dokler pada zagrinjalo, ampak naj neha, kedar končajo peti pevci. Pa brez zamere! Gospodu županu ne zamerimo zato, ker je prosil „za zamero“, pač pa zato, da se je veselica sploh priredila, ko ste dobro vedeli, da niste se dovolj izurjeni za nastop. Jeden pevec se je sam tako izrazil. Tenorja prvega sploh ni bilo, ker je tisti slavni M a r e g a — kuratov prijatelj — za osem mesecev, če se ne motim, varno shrajnen v Gradiški, in „urlauba“ ni dobil za sodelovanje. Zadnja točka je bila igra: „Svoji k svojim“. Igra je bila dobro izbrana, oziroma napravljena primerno sedanjim političnim razmeram. Oče župan — namreč župan samo v igri, je „orjaško“ povdarjal, da se ne da zapeljati od kričavev in „lažnjivih prorokov“, ampak da hoče ostati zvesti sveti veri itd. Igra je tudi končala z geslom: Vse za vero, dom, cesarja in pridatkom: Svoji k svojim!

Čenjeni čitatelji bode gotovo vprašal, kako so se izvršile razvitje zastave? Da, dragi čitatelj, to ti je bil najbolj ginljivi prizor 1. točke vsporeda. Bilo je namreč tako, da zastave ni videl nihče — razun ene na kolu pri vhodu — torej tudi razvitja ni bilo. Zakaj? Ne vem.

No, dasiravno je bila ta veselica od začetka do konca na katoliški podlagi, in da se nje prireditelji tudi pri plesu bojujejo za sveto vero, in dasiravno se je privleklo na oder v ženskem četverospjevu „Božje dete Jesusa Kristusa“, ni bila veselica nič drugega kakor velik klerikalen „fjaško“ in prireditelj iste je po mojem mnenju tudi vsteti v tisto „butaro pregreh“, ki se nahaja v tekstu četverospjeva „Predica“. Pozabil sem se povedati, da po vsaki točki smo ploskali na komando g. kurata. Zadosti.

Biljenski mlekar.

Domače in razne novice.

Čujmo, da je kardinal in nadškof dr. Misia nevarno obolel.

Shod „Sloga“ pri Sv. Luciji. — Čujte, čujte, stara „Sloga“ se giblje! I kajpa, volitve so blizu, ker drugače se ne zgane, drugače živ krst ne ve za njo! — Sklicala je v nedeljo na tihotapski način shod pri Sv. Luciji. Naši zaupniki še v soboto niso nič vedeli o njem.

„Gorica“ pravi, da je bilo nad 200 mož, samih volilcev. To naj gre norcem praviti Vseh volilcev cele obsirne županije ni 200!

Vprašali bi tu: ali je bil shod javen ali zaupen? „Sloga“ nima 5 članov pri Sv. Luciji, torej veljajo za njo iste določbe zakona kakor za nas. — Ako pa je bil shod javen, vprašamo c. kr. okrajno glavarstvo v Tolminu: odkod ta dvojna mera? Naš shod na Pečinah prepovedan, ta pa dovoljen?!

V imenu „Sloge“ je govoril — o jej! — Ernest Klavžar, tisti človeček, ki je bil še meseca januarja l. 1899. „Slogi“ tako nevarni, da sta bila Gregorič in Coronini nanj silno nejevoljni. „Slogini“ prvaki so ga smatrali za uš, ki nekaznovano gloda na

glavi slovenskega ljudstva, ker je desna roka deželnega glavarja in pomočnik dr. Pajerja, ki ga držita, sicer bi že davno nekje — obsedel. Grof Alfred Coronini je bil prav hud še v drugi polovici l. 1899., ko je videl, da prof. Berbuč prijateljski občuje s Klavžarjem. — Da je Klavžar kot človek v naši deželi na jako slabem glasu že od tistega časa, ko se je v deželnem uradu „neprosto voljno prostovoljno“ ponizal od asistenta v navadnega dijurnista (radi denarne manipulacije v cestnem odboru), to je obče znano.

Ta mož je vodil „Slogin“ shod in govoril poldruugo uro. — Ta možiček z vso svojo znano preteklostjo je tako predrzen, da sanja o — mandatu v deželni zbor in odbor. Za deželnega asistenta ni več za rabo; to je službica XI. razreda, a je znal sfehtati 2900 kron penzije, o čemur bomo še govorili. Zdaj sanja še o plači 4000 kron kot deželni odbornik. Ako je pa že kot asistentek „po strani“ zaslužil vsaj še dve plači, jih zasluži kot odbornik še lože, kajti bolj prefriganega lisjaka, ki zna vleči iz ljudij denar na predrzen način, ni najti v deželi. In tako bi se lahko skrili vsi ministri pred dohodki — preblagorodnega gospoda deželnega odbornika Ernesta Klavžarja. — Ali bi bil mogoč tak skandal v deželi?! Menda ne! — Klerikalci pa bi nas radi z njim osrečili.

V take namene lazi Ernestek po hribih. Doslej smo ga pustili precej na miru, odslej pa naj se Caheček le pripravi, da pokažemo svetu njegovo fotografijo.

Kar je govoril na shodu pri Sv. L., je vse vkup švindl. Dokler je bila slovenska deželna zboru kompaktna, je bil Klavžar tisti junak, ki jej je metal polena pod noge, on je n. pr. hujskal proti abstinenci, on je bil informator, pomočnik grofa Franca Coroninija, on ni bil zadovoljen s slovenskimi poslanci, — njegova doba je prišla šele tedaj, ko so se poslanci razdvojili. — Da se predrzne ta stari sleparček med goriske Slovence z enako neslanimi govori, je dovolj značilno za bankrotirano klerikalno bando. Zdaj je Caheček korifeja v klerikalni stranki. In v županiji Sv. Lucija se bo tepel zanj tudi — župnik Miklavž! Dober tek! Zelodec je že dovolj dober!

Klerikalni shod v Kredu. — Županija Kred pri Kobaridu je volila doslej klerikalno. Kaplanček Ciril v Kobaridu in navadno sladkoginjeni Sedejček v Borjani sta imela v nedeljo zaupen shod v vasi Kred. — Lagala sta ubogim kmetom tako nesramno, da so laž oslatali celo taki, ki ne čitajo nobenega časopisa. Kaplan Ciril je izustil kralato bedarijo, da... dr. Tuma in Gabršček sta kriva, da letos ni šel z goriske gimnazije nikdo v semenišče. Ko ga je nekdo zgrabil za besedo, je junak Ciril pol besede pojedel in rekel, da je temu kriva... stranka, kateri stojita T. in G. na čelu.

Kaplan Ciril se torej jezi, da letos ni šel nikdo v semenišče...! Ta mladič spada torej v tisto vrsto ljudij, ki se potaplja v norju in se tolažijo edino s tem, da... niso sami, da se potaplja še več drugih. — Osmošolec Ciril je bil lep fant, „lustigfidel“ in zaljubljen kakor maček; hodil je „vasvat“, pet podoknice, koval je zaljubljene pesmice, — kaj čudo, da ni naredil mature. Čez dva meseca smo ga videli v — semenišču. Bog je pokazal nanj s svojim prstom, toda Ciril se je sila težko ločil od življenja... Dve leti je bil že v šcurkarji, pa še ni bil nič svetejši nego v osmi šoli, in njegovi znanci trdijo, da ni še nič kaj verjel svojim semeniskim učiteljem. Šele v tretjem letu ga je vera našla, — in danes že je goreč bojevnik za sveto katoliško stvar. — Ako mu je res tako mar za sv. nebesa, mu je „Soča“ enkrat že namignila, kaj mora najpoprej storiti. — Gabršček je bil okraden za okroglih 500 gld., in sodeloval je tudi mladostni raznasalec „Soče“ — Ciril. Namesto da zdaj kaplan Ciril bevka proti „Soči“ in Gabrščeku, naj skrbi, da bo škoda poravnana, sicer bo hudič za jedno dušo bogatejši, če ne potegne morda tudi Ciričkove za seboj.

Hribovci! To povejte Cirilu, ko Vas pride sleparit s svojim strupenim jezikom!

S palice jih tepejo. — V ponedeljek se je pripetil na Gradšču nad Prvačino slučaj, ki kaže skrajno posurovelost naše politikujoče duhovščine. Proti večeru je stalo blizu tamkajšnje tobakarne več fantov in med njimi je bil tudi Pahor Peter, posestnik in krčmar iz Renč. Treba vedeti, da sedaj je volilno gibanje med nami že jako razvito, zato pa ne manjka nikjer v vsaki manjši ali večji družbi v vsaki vasi pogovorov in

Poslano.*

Očitanje v „Gorici“ št. 79., da od dr. Tuma goriskim Slovincem vsiljevani sovoditelj posilja svojo hčerko v italijanski oddelek tukajšne vladnice*, hotel sem molče prezreti, ker se na nedoločeni naslov „sovoditelja goriskih Slovincem“ radi prevelike s tem ni izkazane časti nisem moral odzvati. Brez moje vednosti pa je prinesla „Soča“ v naslednji številki neko deloma moteče pojasnilo, katero „Gorica“ v predzadnjem listu tako obdelava, kakor da sem hotel jaz sam svoj „narodni greh“ v „Soči“ na neresničen način opravičevati. — Prisiljen sem torej zadevo, dasi ne spada v javnost, na kratko pojasniti.

Po posvetovanju je peljala moja soproga najino sedemletno hčerko vpisati v tukajšnji vladnico, ki je bila nama priporočena kot najboljši in vzorni goriski učni zavod od večakov. Deklica je bila v slovenskem kot maternem in v priučenem nemškem jeziku zreła za drugi šolski razred. Na vladnici ima ta razred dva oddelka, slovenski in italijanski; oba ta oddelka se nahajata v eni in isti šolski sobi ter se — izvzemši verstvo — enakočasno podučujeta od ene in iste učiteljice — osobito v nemščini, kakor je to v učnih zavodih goriskih že navadno in gospodom okoli „Gorice“ še najbolj znano. — Soproga je prosila za vpis hčerke v slovenski oddelek, kateri prošnji se pa ni moglo ugoditi, ker je bilo na slovenski strani šolske sobe število učenk iz lanskega I. leta že polno; pač pa je bilo na italijanski strani še nekaj prostorov prostih. Bilo se je nama torej odločiti: ali dati deklico v I. razred, v katerem slučaju bi bila izgubila jedno šolsko leto in gotovo tudi pazljivost in veselje do učenja njej že znane učne snovi, ali jo vpisati v italijanski oddelek. V očigled temu, da se že v prihodnjem (tretjem) letu vladnične učenke po narodnosti ločijo v posebne šolske razrede, kjer sem se nadejal v slovenskem razredu prostora za gotovostjo tudi za mojo hčerko, sem dovolil soprogi začasno vpisati jo v italijanski oddelek II. razreda. In sedaj se otrok v soli uči verstva s slovensko stranjo v materinščini, čita in piše z italijanskim oddelkom v italijanskem jeziku — z obema oddelkoma skupaj pa v blaženi nemščini — doma zopet čita in piše v slovenskem jeziku. — Tako je pač v naši Avstriji!

Glede očitane „Šolskega doma“ sem sicer skromnega mnenja, da bi morali jednako kakor v šolski družbi sv. Cirila in Metod v vodstvu biti zastopani za radi obojestranske podpore obe stranki, vendar se nikakor nisem bal, da bi zamoglo šolsko vodstvo politično mišljenje starišev maščevati na šolskih otrokih; odločil se pa nisem za ta zavod, ker so se vrata „Šolskega doma“ za jeden del goriskih slovenskih otrok žalibog itak zapreti morala in bi ne maral vsprejeti nase odgovornosti le za jedno goriskemu slovenskemu otroku odvzeto mesto! Bil sem povsod na Štajerskem in Kranjskem marljiv delavec na narodnem našem polju; to ostanem rad tudi na Primorskem, brez po „Gorici“ mi podeljeni časti političnega sovoditeljstva. V tej lastnosti narodnega delavca bodem znal — tako upam — tudi svojo dečo narodno vzgojiti brez gospodov okoli „Gorice“, v kolikor isti slučajno niso vzgojitelji naše mladine.

Sicer se pa z gospodi že nekoliko poznamo! Udariti so hoteli po meni, dasi poznajo sami najboljšo vso mizéro goriskih mestnih šolskih razmer; to pa ne morebiti iz skrbi, da se izgubi moja hčerka narodu, tudi ne zaradi natvezenega mi sovoditeljstva, morebiti tudi ne radi bližajocih se volitev — temveč iz priprostega vzroka, ker je nekaj dni prej „Soča“ prinesla znano zaupnico za g. dr. Tuma in ker je bila ta zaupnica iz Postojne, mojega prejšnjega bivališča in delokroga. Kdo drugi naj je to provzočil kot „sovoditelj“, rekli so si gospodje, in sledil je udarec s kolom. — Motite se, gospodje! Jaz z dotično izjavo nisem imel prav ničesar opravičiti, tudi nisem bil niti z zupanstvom niti z načelstvom v najmanjšem dogovoru, izjavljam pa odkrito svoje veselje na tem, da je Postojna na neopravičljiv osebni napad proti nekdanjemu tamošnjemu učitelju in sedanjemu deželnemu odborniku dala istemu tako jasno in vsaki dvom izključujoče zadoščenje!

* Za vsebino pod tem naslovom je odgovoruo uredništvo le toliko, kolikor zahteva tiskovni zakon.

Odestranite osebne invektive in odurnosti vsaj tam, kjer ni mesta zanje, in stalo bode kmalu boljše ne le z ugledom raznih političnih strank in njihovih voditeljev, temveč tudi z ugledom slovenskega naroda!

V Gorici, dne 15. vinotoka 1901.

Dr. Treo,
odvetnik.

Pravi vinski ocet

prodaja po 16 kr. liter

Peter Birsar, gostilničar

v Gorici, Corte Caraveggia.

Urarsko delavnico in popravljavnico ter zalogo ur

vseh vrst in velikosti, kakor žepne, nazidne, budilke, ure z nihalom itd. nadalje

šivalne stroje najnovejših sistemov, vse po zmernih cenah priporoča **Jakob Šuligoj, urar**

Gospodka ulica števil. 25.

Vsako popravo ur jamči jedno leto, šivalne stroje za pet let.

Karol Draščik, pekovski mojster in sladničar v Gorici na Kornu št. 3.

Priporoča vsakovrstno pecivo, kolače za birmance, torte i. t. d.

Priporoča se slavnemu občinstvu za mnogobrojna naročila ter obljublja solidno postrežbo po jako zmernih cenah.

Naznanilo.

Podpisani naznanja, da je otvoril

brivsko podružnico

v ulici Duomo (pod Stolno cerkvijo, nasproti trgovine Drašček),

kjer bode mogel postreči cenj. svoje odjemalce, posebno spodbnjega dela mesta ter one z dežele, bolj nego je to storil doslej.

Obe brivnici sta preskrbljeni z izbornimi delavskimi mašinami, da lahko obljublja točno in hitro postrežbo.

V zalogi ima vedno v veliki izbiери vse potrebščine te stroke kakor najfineja in navadna mila, vsakovrstne parfumarije za gospode in dame, vse po jako zmernih cenah.

Rojakom z mesta in dežele se toplo priporoča udani

Anton Pucelj,

lastnik brivnic na Travniku in pod Stolno cerkvijo.

Lekarna Cristofoletti v Gorici

Prave in edine želodčne kapljice z znakom sv. Antona Padovanskega.

(Varstvena znakna.)

Zdravilna moč teh kapljic je neprekosljiva — Tekapljice vredijo redno prebavljanje, če se jih dvakrat na dan po jedno žličico popije. Okrepje pokvarjeni želodec storé, da zgine v kratkem času omotica in životna lenost (mrtvost). Te kapljice tudi storé, da človek raji je.

Gena steklenici 60 vin.

Prodajajo se v vseh glavnih lekarnah na svetu. Za naročitve in pošiljatve pa jedino le v lekarni

Cristofoletti v Gorici.

Božjast.

Kdor trpi na božjasti, krčih in drugih nervoznih boleznih, naj zahteva knjižico o teh boleznih. Vdobjiva se zastoj in franko v Schwannan-Apoteke, Frankfurt A. M.

Veliko zalogo šivalnih strojev, dvokoles in slamoreznic raznih sistemov prve angleške tovarne „Helical“ ima

SAUNIG & DEKLEVA V GORICI

ulica Municipio št. 1

mehanična delavnica v Nunski ulici št. 16

kjer je bila prej prodajalnica.

V zalogi imamo nad 100 šivalnih strojev vsake vrste na razpolago, kakor za šivilje, krojače, čevljarje in sedlarje, tudi za umetno vezenje (Stickerer).

Gene koles so v gotovini od 80 gld. naprej.

Z nami je vsaka konkurenca nemogoča!

Se toplo priporočamo z odličnim spoštovanjem udani

SAUNIG & DEKLEVA.

Vsak človek

zna prav ceniti veljavo **pozlačene**

ure z verižico

s 3-letnim jamstvom ter poleg še 385 neobhodno potrebnih predmetov in sicer: 1 fina pariška broža za dame z briljanti „Similis“, 1 par finih gumbov za dame z briljanti „Similis“, 1 garitura gumbov za srajce in zapetnike iz double-zata, patentno zapiralo, 1 krasen prstan z videl. kamnom, 1 fina igla za ovratnico, 1 eleganten žepni nožič z raznimi rezali, 1 krasna pisalna žepna priprava v 4 delih, 1 fino toaletno zrcelo z etni, 6 finih žepnih rut, 1 krasna cev za smodilce z jantarjem, 24 koristnih pisalnih rečij ter še 350 komadov diverznosti. Imenovanih 386 komadov z uro vred, ki je sama toliko vredna, dobite direktno za gld. 190 proti povzetju pri tvrdki **R. Klein, Krakovo, poštni predal B.**

Ako ne ugaja se vrne denar.

Podpisana priporočata slavnemu občinstvu v Gorici in na deželi, svojo novo urejeno

prodajalnico jestvin.

V zalogi imata tudi raznovrstne pijače, n. pr.: francoski Cognac, pristni kranjski brinjevec, domači tropinovec, fini rum, različna vina, goružice (Senf), Ciril-Metodovo kavo in Ciril-Metodovo milo ter drugo v to stroko spadajoče blago. Postrežba točna in po zmernih cenah.

Z odličnim spoštovanjem

Kopač & Kutin,

trgovca v Semeniški ulici št. 1

v lastni hiši, kjer je »Trgovska obrtna zadruga«

Dobre ure in po ceni!

s 3-letnim pismenim jamstvom razpošilja na zasebnike

Hanns Konrad,

tovarna ur ter izvoz zlatnine

Most (Česko).

Dobra ura Rem. iz niklja fl. 375; srebrna ura Ram. fl. 580; srebrna verižica fl. 120; budilnik iz niklja fl. 195.

Tvrdka je odlikovan s c. kr. orlom; ima zlate in srebrne svetiljce iz razstav ter tisoče priznanih pism. — Ilustrovane cenik zastoj!

Anton Potatzky v Gorici.

Na sredi Raštelja 7.

TRGOVINA NA DROBNO IN DEBELO.

Najceneje kupovališče nürnberškega in drobnega blaga ter tkanin, preje in nitij.

POTREBŠČINE

za pisarnice, kadišce in popotnike.

Najboljše šivanke za šivalne stroje.

POTREBŠČINE

za krojače in čevljarje.

Svetiljce. — Rožni venel. — Mašne knjižice.

Hišna obuvala za vse letne čase.

Posebnost:

Semena za zelenjave, trave in detelje.

Najbolje oskrbljena zaloga za kranjarje, krošnjarje, prodajalce po sejnih in trgih ter na deželi. 235-8

„Krojaška zadruga“

vpisana zadruga z omejeno zavezo v Gorici.

Gospodka ulica št. 7.

Velika zaloga manufakturnega blaga.

Priporoča cenj. odjemalcem svoje v obširni izbiери dospelo novo sveže blagó za jesensko in zimsko dobo, za ženske in moške; vsakovrstna sukna, kot: Loden, Chevot, Kammgarn i. dr.

Krasna izbera volnenin, forštajnov (porhet), »Lawn Tennis« i. dr. za ženske obleke.

Priporoča izborna perilo, bombažasto in evirnasto, katero prejema iz prvih slezkih tovarn; med temi ima tudi preproge, namizne prte, zavese, žepne rute, bombažaste in evirnaste, blago za blazine, plahte, kovtre, žamet in pliš v vseh barvah; prtenino, ogrinalke itd. Lepo perilo za moške in sicer: srajce, ovratnike, zapetnice, prsnike, ovratnice, nogovice, Jäger-srajce, za hribolazce itd. itd.

Vse po najnižjih in zadnjih cenah brez pogajanja.

Na željo se pošlje tudi uzarce, poštnine proste.

Prva slovenska trgovina z železjem v Gorici

Konjedic & Zajec

(prej G. Darbo)

pred nadškofijo št. 5. Podružnica konec Raštelja št. 2.

Zaloge v ulici Morelli št. 12, v Gospaski ulici št. 7. v posojilnični hiši.

Priporoča po najnižjih cenah svojo bogato zalogo najboljšega štajerskega železa, železne, cinkaste, pocinčene in medene ploščevine, orodja za razne obrti in pohišnega, štedilna ogajišča, pečí, cevi in predpečnike, nagrobne križe.

Vsakovrstne okove za pohišstvo in stavbe. Prevzemata vse naročbe za vsakovrstne stavbe in druga podjetja.

Glavna zaloga za Gorico in okolico izdelkov c. kr. privilegovanih livarn.

Pripoznavo najboljših patentovanih kotlov gosp. Nussbaum-a v Ajdoščini po tovarniških cenah.

Edina zaloga najboljšega koroškega Acalon in Brescian-jekla.

Zaloga Portland in Roman-Cementa, kmetijskih strojev iz prvih tovarn. Kupujeta staro železje in kovine po najvišji dnevni ceni.